

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/42/2019
Identifikačné číslo spisu: 6615010343
Dátum vydania rozhodnutia: 03.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6615010343.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného P. A., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 3. septembra 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného P. A. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2016, sp. zn. 2To/21/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. A. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej aj „súd prvého stupňa“) zo 14. januára 2016, sp. zn. 22T/104/2015 bol obvinený P. A. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe že:

- od presne nezistenej doby do dňa 12.02.2015 do 14.25 hod. na viacerých miestach v rodinnom dome č. XX v T. spoločne s obvinenou P. W. prechovávali sušený rastlinný materiál zelenohnedej farby v plastových vreckách, v kovovej a kartónovej škatuľke, identifikovaný ako materiál rastlín rodu Cannabis (konope) o celkovej využiteľnej hmotnosti 15,86 g s obsahom účinnej látky tetrahydrokanabinol (THC) v rozpätí 3,1 % až 17 % hmotnostných, čo zodpovedá 45 až 117 obvykle jednorázovým dávkam drogy a tiež kryštalickú látku bielej farby o hmotnosti 2,38 g so zistenou prítomnosťou látky metamfetamín a dimetylsulfón s obsahom účinnej látky metamfetamínu bázy 51,6 % hmotnostných, čo zodpovedá 31 až 123 obvykle jednorázovým dávkam drogy, pričom rastliny rodu Cannabis (konope) sú uvedené v I. skupine omamných látok a látka tetrahydrokanabinol (THC) je uvedená v I. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných

látkach, psychotropných látkach a prípravkoch a látka metamfetamín je uvedená v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch a P. A. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že už bol za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona odsúdený, a to rozsudkom Okresného súdu Lučenec z 27. augusta 2009, sp. zn. 3T/168/2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. novembra 2009, sp. zn. 2To/301/2009, právoplatným 5. novembra 2009.

Za to bol obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 (jedného) roka a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona súd prvého stupňa obvineným P. A. a P. W. uložil trest prepadnutia vecí:

- 1.) plechová dóza o rozmeroch 22x8x4 cm, modro-oranžovej farby
- 2.) digitálna váha zn. AOSAI Pocket Scale, čiernej farby
- 3.) sklenená fajka, svetlofialovej farby
- 4.) 7 ks náradia:
  - a) kovová tyčka striebornej farby, dĺžky cca 7 cm
  - b) trojdielne kovové fajkové náradie (lyžička, tyčky, kruhové zatlačadlo)
  - c) kovová fajočka zo žltého kovu s tabakovou komorou a dymovodom
  - d) kovová trubka zo svetlého sivého kovu, dĺžky cca 15 cm
  - e) kozmetická pinzeta sivej farby, dĺžky cca 9 cm
  - f) kovová pinzeta sivej farby, dĺžky cca 12,5 cm
  - g) kovový nástroj v tvare noža (obojstrannej dýky), dĺžky cca 12,5 cm
- 5.) digitálna váha zn. AMPUT 100g x 0,01g, čiernej farby
- 6.) digitálna váha zn. AWS 100g x 0,01, čiernej farby
- 7.) plastová krabička s výklopným uzáverom a nápisom „Cozy Premium gas lighter“, čiernej farby
- 8.) plastová drvička rastlinného materiálu v tvare gule (golfovej loptičky), bielej farby, priemeru cca 4,3 cm
- 9.) sklenená fľaštička hnedej farby, objemu 100 ml, s etiketou „Tramal - kvapky 100mg/ml“ s obsahom látky tramadol objemu 50 ml.

Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona súd prvého stupňa určil, že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2016, sp. zn. 2To/21/2016, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený P. A. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolaťel“) vo svoj prospech v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktoré doplnil podaním prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jaroslava Klátika, advokáta so sídlom v Banskej Bystrici, Havranské 11, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom vyplývajúcim z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že v odvolaní, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, žiadal zmenu právneho zastúpenia z dôvodu nedôvery voči jeho obhajkyňi JUDr. Soni Petrusovej, jej

nečinnosti a porušení jej povinností, pretože obhajkyňa ho pred pojednávaniami za účelom porady vôbec nenavštevovala. Napriek tomu Krajský súd v Banskej Bystrici pojednanie (správne verejné zasadnutie) s týmto právnym zástupcom vykonal, čím podľa názoru dovolateľa hrubo porušil zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal, že ako podklad pre právne posúdenie skutku v prejednávanej veci bola použitá nesprávna metodika Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru vedúca k absurdným výsledkom a určení neprimerane vysokého počtu jednotlivých dávok nezohľadňujúcemu samotnú účinnú látku. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/65/2010 a 6To/59/2009, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Tdo 32/2012, 6 Tdo 17/2003, 4 Tdo 4/2017. Poukazujúc ešte na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Tdo 17/2003 namietal, že súd prvého stupňa sa mal zamerať na dokazovanie a zistenie úmyslu (či sa jednalo len o prechovávanie drogy pre svoju potrebu alebo na ďalší predaj) a na dokazovanie množstva účinnej látky v zaistených drogách a ich ceny. Súd prvého stupňa si túto povinnosť podľa dovolateľa nesplnil a len nekriticky si osvojil tvrdenie obžaloby o dávkach a hodnote zaistenej látky. Pritom zaistený metamfetamín mal hodnotu maximálne 30 eur a predstavoval maximálne šesť dávok pre užívateľa. Zaistená marihuana mala veľmi nízke percento účinnej látky, preto sa z jej množstva nedala vypočítať ani jedna dávka. Z uvedeného dovolateľ vyvodil záver, že v prejednávanej veci išlo len o prechovávanie drogy pre vlastnú potrebu podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona. V tejto súvislosti poukázal aj na súdnu prax spočívajúcu v tom, že pokiaľ si konzument zadováži drogu pre svoju potrebu od dealera a prechováva ju u seba len za účelom doniesť si ju domov a užiť, v prípade zadržania takejto osoby sa nejedná o zločin podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, ale o prečin podľa § 171 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Pritom výpoveď P. W. svedčí práve o vyššie naznačených súvislostiach.

K dovolaciemu dôvodu vyplývajúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený uviedol, že v prejednávanej veci išlo len o prečin prechovávania drogy pre svoju potrebu podľa § 171 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa navyše dopustila P. W.. Obvinený síce o tejto jej trestnej činnosti vedel, k čomu sa aj priznal, uložený jedenásťročný trest je ale pri vyhodnotení podielu obvineného na tejto trestnej činnosti neprimerane prísny.

Prostredníctvom svojho obhajcu obvinený v dôvodoch podaného dovolania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal, že v prejednávanej veci nebol správne zistený skutkový stav, v dôsledku čoho došlo k odsúdeniu nevinnnej osoby, pretože odsúdená P. W. sa k zadováženiu omamných a psychotropných látok v plnom rozsahu priznala. Súdny tak rozhodli v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“ a v rozpore so zásadou zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Navyše v tejto súvislosti súdy neakceptovali návrh na vypočutie obvineným navrhovaných svedkov a skutočný skutkový stav mali zohľadňovať bez ohľadu na závery znaleckého posudku MUDr. Renáty Lóškovej o jeho závislosti. So závermi znaleckého posudku nesúhlasí, pretože je tendenčný a založený len na skutočnosti, že v minulosti bol právoplatne odsúdený. Podľa názoru dovolateľa zistený skutok mal byť posúdený vo vzťahu k jeho osobe ako priestupok. Právne posúdenie konania jeho osoby nie je v súlade so zisteným skutkovým stavom, a to aj s prihliadnutím na spôsobený následok. Záver o existencii zavinenia, či už podľa § 15 písm. a) Trestného zákona (priamy úmysel) alebo podľa § 15 písm. b) Trestného zákona (nepriamy úmysel) a v akej forme, sa nezakladá na skutkových zisteniach súdov vyplývajúcich z dokazovania.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa uplatnené dovolacie dôvody opierajú, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil vyššie označené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici a rozsudok Okresného súdu Lučenec a trestnú vec obvineného vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici, prípadne Okresnému súdu v Lučenci na ďalšie konanie.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec. Uviedol, že v dovolaní uplatnený dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal

aj v predchádzajúcich dvoch dovolaniach. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6 Tdo 71/2016 z 21. decembra 2016 o prvom dovolaní obvineného konštatoval, že skutkový stav ustálený súdmi nižšieho stupňa je pre dovolací súd záväzný, pričom tento napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva. Obvinenému bol právoplatne uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávajúcu trestnú činnosť pripúšťa a tento zároveň nevybočuje z rámca zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom tiež nebolo zistené ani porušenie žiadneho hmotnoprávneho ustanovenia kogentnej povahy viažuceho sa k rozhodovaniu o treste, ktoré by bolo podraditeľné pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia zakladajúce dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Následne najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 5 Tdo 63/2018 z 15. novembra 2018, ktorým rozhodol o v poradí druhom dovolaní obvineného, už len vysvetlil svoj postoj k opätovnému preskúmvaniu validity námietok, ktoré už boli v dovolacom konaní preskúmvané. Obvinený napriek tomu v podanom dovolaní (v poradí treťom) akcentuje skutkový stav, hodnotenie dôkazov, priznanie sa obvinenej P. W., nevykonanie dokazovania v rozsahu požadovanom dovolateľom, nesúhlas so znaleckým posudkom MUDr. Renáty Lóškovej, právne posúdenie skutku. Na všetky tieto argumenty však už najvyšší súd dal odpoveď vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach. Prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec v podanom vyjadrení poukázal aj na vnútorný rozpor v dôvodoch podaného dovolania, keďže samotný obvinený namieta, že nebola zisťovaná individualizovaná dávka drogy pre konkrétneho užívateľa a ustanovený obhajca argumentuje princípom rovnakého prístupu ku ktorémukoľvek páchatelovi, bez ohľadu na fyzické dispozície alebo vyššiu odolnosť získanú užívaním drogy. Okrem toho, že dovolací súd podľa jeho rozhodovacej praxe (napríklad rozhodnutia sp. zn. 3 Tdo 25/2017, sp. zn. 3 Tdo 33/2017) nemôže skúmať právne závery a dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k stanovenému počtu obvykle jednorazových dávok drogy na použitie vo svojich rozhodnutiach, pretože ide o skutkové závery, navyše ide o námietku, ktorá bola dovolateľovi známa, ale nebola uplatnená v prechádzajúcom konaní, a preto tieto dôvody dovolania nie je možné úspešne použiť (stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 11 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016). Ďalšie námietky dovolateľa týkajúce sa nespokojnosti s činnosťou obhajkyne a neprimeranosti trestu nenapĺňajú, podľa názoru prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec, žiaden dovolací dôvod. V podstate z týchto dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného P. A. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V reakcii na vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec obvinený uviedol, že s tvrdeniami prokurátora nesúhlasí. Drogy nevyrábal, nerozdeľoval, nepredával, nevymieňal, nerozširoval. Boli síce nájdené v jeho domácnosti, avšak len v zanedbateľnom množstve a boli určené pre vlastnú potrebu, preto skutok mal byť posúdený podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona. V ďalšom vyjadril súhlas s dôvodmi dovolania vypracovanými jeho obhajcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), s nižšie uvedenými výnimkami v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku (§ 382 písm. c) Trestného poriadku).

Vzhľadom na to, že obvinený v prejednávanej veci podal v poradí už tretie dovolanie, v ktorom z väčšej

miery len opakuje námietky prednesené v skôr podaných dovolaniach, bolo potrebné v prvom rade sa vysporiadať s možnosťou opätovného preskúmania tých istých dovolacích námietok, o ktorých už dovolací súd rozhodol. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje s názorom prezentovaným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Tdo 63/2018 z 15. novembra 2018, ktorým odmietol v poradí druhé dovolanie obvineného v prejednávanej veci, a podľa ktorého aj pri rešpektovaní zjednocujúceho stanoviska Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PLZ. ÚS 3/2014 z 22. októbra 2014, bolo by v rozpore s ustanovením § 392 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s ustanoveniami § 2 ods. 8 Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku per analogiam a doktrínou právneho štátu vyjadrenou v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak by najvyšší súd opätovne preskúmal validitu námietok, ktoré už raz boli v dovolacom konaní preskúmané (res iudicata). Teda, pokiaľ dovolací súd už raz právoplatne rozhodol, že určitá vecne uplatnená námietka nezakladá žiaden dovolací dôvod, nie je možné, aby v neskoršom konaní, na podklade neskôr podaného dovolania (tej istej alebo inej oprávnenej osoby podľa § 369 Trestného poriadku), dospel vo vzťahu k tejto námietke k odlišným záverom. Uvedené pritom platí bez ohľadu na to, či dovolací súd vo vzťahu k takto skôr uplatnenej námietke zaujal konkrétne stanovisko alebo nie, keďže vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004, I. ÚS 110/2007, I. ÚS 241/2007, I. ÚS 114/2008, IV. ÚS 541/2013, I. ÚS 487/2015, III. ÚS 258/2016, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Boicenco proti Moldavsku z 11. júla 2006, Ignatenco proti Moldavsku, z 8. februára 2011, Michalko proti Slovensku z 21. decembra 2010), nie je povinnosťou súdu dať odpoveď na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie podstatný význam.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné vo všeobecnej rovine uviesť, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu sa právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii na uplatnenie obhajovacieho práva.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dôvodu vyplývajúcejmu z už spomínaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku založenému v podstate na nespokojnosti obvineného s činnosťou jeho obhajkyne je nutné v prvom rade uviesť, že ide o opakovanú námietku, ktorú predniesol aj vo svojom v poradí prvom dovolaní (na strane jedenásť, v prvom odseku), ktorú najvyšší súd v už spomínanom rozhodnutí sp. zn. 6 Tdo 71/2016 z 21. decembra 2016 neposúdil ako spôsobilú založiť akýkoľvek dovolací dôvod, preto aj už len z tohto dôvodu nemohol najvyšší súd na jej podklade opätovne v tej istej veci dospieť k inému záveru.

Pokiaľ obvinený v naposledy podanom dovolaní namietal navyše aj stratu dôvery voči obhajkyne ešte v čase odvolacieho konania, k tomu je nutné uviesť, že túto námietku v odvolacom konaní nevzniesol, a preto vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku aj už len z tohto dôvodu nemohla byť spôsobilým dôvodom dovolania. Navyše obvinený v podanom odvolaní síce uviedol, že bude žiadať o zmenu právneho zastúpenia, avšak počas verejného zasadnutia konaného o jeho odvolaní výhrady voči právnej zástupkyne nevzniesol, dokonca si ju zvolil na účely podania v poradí druhého dovolania v prejednávanej veci, čo o nedôvere voči obhajkyne zo strany obvineného naozaj nesvedčí.

Ale hlavne z obsahu spisu je zrejmé, že obhajkyňa JUDr. Soňa Petrusová zastupovala obvineného v konaní pred súdmi prvého a druhého stupňa v prejednávanej veci na základe plnej moci udelennej jej obvineným dňa 16. februára 2015 (č. l. 27). Pokiaľ teda obvinený nebol s činnosťou zvolenej obhajkyne spokojný, či stratil voči nej dôveru, mohol v podstate kedykoľvek ním udelenú plnú moc vypovedať a

zvoliť si obhajcu nového.

Nespokojnosť obvineného s činnosťou ním zvoleného obhajcu však žiaden dovolací dôvod nezakladá.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Dovolací súd hodnotí zistený skutkový stav vyjadrený v takzvanej skutkovej vete v rámci konania o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu súdmi v základnom - pôvodnom konaní, dovolací súd nesmie skúmať a meniť. Nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Dovolacie konanie neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku). Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Požiadavka na hodnotenie dôkazov podľa predstáv dovolateľa nenapĺňa žiaden dovolací dôvod.

Na tomto mieste je potrebné ďalej ešte poukázať na skutočnosť, že vychádzajúc z ustanovenia § 370 ods. 1, veta druhá, Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plynie lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr. Zároveň podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku musí byť dovolanie už pri jeho podaní odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku teda vyplýva, že obvinený musí chyby proti napadnutému rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré mu predchádzalo, v podanom dovolaní vecne vymedziť najneskôr v lehote troch rokov od doručenia rozhodnutia (primerane uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 19/2016 z 27. marca 2018).

Z predloženého spisu je zrejmé, že uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2To/21/2016 z 31. marca 2016 bolo obvinenému doručené 25. apríla 2016 a jeho zvolenej obhajkyňi 20. apríla 2016. To potom znamená, že lehota troch rokov na podanie dovolania obvinenému uplynula 25. apríla 2019.

Preto na námietky uplatnené - vecne špecifikované obhajcom 6. júna 2019, teda po lehote na podanie dovolania, ktoré obvinený v ním podanom dovolaní neuviedol, nemohol dovolací súd prihliadať.

Napriek tomu považuje najvyšší súd za potrebné dodať, že išlo navyše o námietky už uplatnené, a to aj v poradí prvom dovolaní (na strane osem obvinený namietal, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že skutok spáchala P. W. nie on, na strane deväť v prvom odseku namietal, že znalecký posudok vychádza len z jeho minulosti a v druhom odseku tej istej strany uvádzal, že napriek jeho návrhu neboli vypočuté svedkyne H. F. a Mgr. H. S.), ktoré najvyšší súd v už spomínaných rozhodnutiach sp. zn. 6 Tdo 71/2016 z 21. decembra 2016, ale aj 5 Tdo 63/2018 z 15. novembra 2018 neposúdil ako spôsobilé

založiť akýkoľvek dovolací dôvod. Dovolací súd tak nemohol na tieto námietky aj z tohto dôvodu prihliadať.

Námietky spočívajúce v tom, že sudy nižších stupňov postupovali v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“ („v pochybnostiach v prospech obvineného“), a že záver o zavinení, teda úmysle nezodpovedá zistenému skutkovému stavu len nadväzujú na námietku, že skutku sa nedopustil dovolateľ, ale obvinená P. W. a sú len požiadavkou na hodnotenie výsledkov dokazovania a zisteného skutkového stavu podľa predstáv dovolateľa. Ako to však už bolo vyššie uvedené, požiadavka dovolateľa na hodnotenie dôkazov podľa jeho predstáv nenapĺňa žiaden dovolací dôvod.

Námietku, že zaistené množstvo drog zodpovedá len rozsahu pre vlastnú potrebu predniesol obvinený už vo svojom v poradí prvom dovolaní, ktorú najvyšší súd v už spomínanom rozhodnutí sp. zn. 6 Tdo 71/2016 z 21. decembra 2016 neposúdil ako spôsobilú založiť akýkoľvek dovolací dôvod.

Navyše súd prvého stupňa vo výroku v úvode označeného rozsudku okrem iného konštatuje, že v prejednávanej veci zaistené látky zodpovedajú minimálne štyridsiatim piatim obvykle jednorazovým dávkam drogy - rastliny rodu Cannabis (konope) a minimálne tridsaťjeden obvykle jednorazovým dávkam drogy - metamfetamínu.

Ide pritom o skutkové zistenie, ktoré je podstatné pre posúdenie kritérií vyplývajúcich z ustanovenia § 135 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora pre vlastnú potrebu vo väčšom rozsahu sa rozumie mať neoprávnené v držbe po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor v množstve, ktoré zodpovedá najviac desaťnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú spotrebu. To je potom určujúce pre alternatívu použitia ustanovenia § 171 ods. 2 Trestného zákona, alebo ustanovenia § 172 Trestného zákona. Prípadne taktiež aj pre posúdenie takzvanej spotrebnej držby, teda držby uvedených látok pre vlastnú potrebu, za účelom ich okamžitej spotreby, o ktorej by však bolo možné uvažovať z hľadiska závažnosti trestného činu v prípade zaistenia minimálneho množstva dotknutých látok maximálne v rozsahu jednej obvykle jednorazovej dávky.

V dovolacom konaní nie je možné skúmať dôkazné úvahy, ktorými súd dospel ku skutkovým zisteniam (počtu obvykle jednorazových dávok zaistej drogy), nakoľko nemožno skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (primerane napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 87/2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Tdo 25/2017 z 26. júla 2017).

Vyššie uvedená námietka nie je teda spôsobilá odôvodniť žiaden dovolací dôvod, ani dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Napriek tomu pokiaľ sa obvinený dožadoval určenia počtu obvykle jednorazových dávok v prejednávanej veci zaistených látok, odvodzujúc ich výpočet od ceny celkového množstva zaistených látok, poukazujúc pritom na rozhodnutia krajských súdov a najvyššieho súdu, k tomu najvyšší súd uvádza, že obvineným uvádzané rozhodnutia predstavovali nejednotnosť v rozhodovaní súdov v tejto otázke, k zjednoteniu ktorého (a prekonaniu názorov prezentovaných v obvineným uvádzaných rozhodnutiach) došlo neskôr publikovanými a nižšie uvádzanými rozhodnutiami najvyššieho súdu.

Obvykle jednorazová dávka na použitie v zmysle § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ako nie individuálny, ale bežný konzumný priemer) sa, na základe poznatkov o užívateľskej praxi, určuje ako bežne jednorazovo používané množstvo finálneho materiálu, obvyklým spôsobom aplikovateľného konečným užívateľom - teda nie podľa množstva tzv. účinnej látky v posudzovanom materiáli (R 22/2019).

Podľa už vyššie spomínaného publikovaného rozhodnutia najvyššieho súdu pod číslom R 87/2015 „obvykle jednorazovou dávkou na použitie“ v zmysle § 135 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona sa rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne (u väčšiny užívateľov) konzumuje pri jednom

použití a takto vyjadruje konzumný priemer.

Rozsah činu pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona nie je závislý na postavení páchatel'a ako výrobcu, predajcu, alebo na jeho zaradení v reťazci predaja omamnej látky alebo psychotropnej látky (ďalej len droga). Kvantifikácia rozsahu činu zodpovedá hodnote drogy pri predaji koncovým užívateľom (konzumentom). V tomto zmysle nemožno zohľadniť nižšiu cenu pri prvotnom zadovážení drogy od jej výrobcu sprostredkovateľským medzičlánkom oproti jej nárastu až po cenové maximum pri finálnej dodávke konzumentovi.

Rozsah činu určený vyššie uvedeným spôsobom sa vzťahuje na všetky formy aktívnej a pasívnej manipulácie s drogou, uvedené v § 172 ods. 1 Trestného zákona (R 120/2014).

Navyše aj pri použití iných spôsobov výpočtu obvykle jednorazovej dávky drogy ustálených súdnou praxou by počet obvykle jednorazových dávok drogy zo zaistených látok neklesol pod desať (napríklad zo zaistených 15,86 gramov materiálu rastliny Cannabis (konope) pri použití hmotnostného kritéria založeného na východisku, že obvykle jednorazovou dávkou drogy je množstvo 0,5 gramu, by bolo možné vyrobiť minimálne tridsať dva obvykle jednorazových dávok drogy, pritom už konope obsahujúce jedno percento účinnej látky - tetrahydrokanabinolu je schopné ovplyvniť psychiku človeka - konzumenta). Ani za takejto situácie by teda nešlo o množstvo pre vlastnú spotrebu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Obvinený v podanom dovolaní v zásade ani neuvádza žiadne konkrétne vecné dôvody, ktoré by bolo možné pod citované ustanovenie podradiť. Neprimeranosť trestu odvodzuje len od svojej neúspešnej argumentácie, že skutok mal byť posúdený nie podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého mu bol trest ukladaný, ale podľa ustanovenia § 171 ods. 2 Trestného zákona a namieta, že podľa naposledy uvedené miernejšieho ustanovenia mu mal byť trest ukladaný.

Súdy nižšieho stupňa však zistený skutok správne právne posúdili ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za ktorý je možné podľa uvedeného ustanovenia uložiť trest odňatia slobody vo výmere od desať do pätnásť rokov. To potom znamená, že obvinenému bol uložený trest, ktorý zákon za prejednávany trestný čin pripúšťa a v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, ako to napokon najvyšší súd už konštatoval v uznesení sp. zn. 6 Tdo 71/2016 z 21. decembra 2016.

Vzhľadom na to, že dovolateľ skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i), Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného P. A. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.